

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, [1916-08-01], [iš Petrogrado - į Lipecką].

Brolis atnešė du tavo laišku.

Brolis [1] atnešė du tavo laišku. Ačiū, Sesule. Labai, labai apsidžiaugiau gavęs nuo tavęs tuos laiškus. Skačiau ir džiaugiausiu ir taip smagu buvo.

Šiandie gydytojas kažkodėl dar nežiūrėjo, nors jau pirma valanda dienos. Gal dar pašauks, gal žiūrės — tai vėl parašysiu.

Kijevo Komiteto adreso aš nežinau. Pas mane ligonbutyį telefono jokio nėra, tai aš ir adreso sužinoti niekur negaliu.

Kodėl Tu nenori man parašyti, kai tau kas nors manyje neaišku ir nesuprantama? Aš norėčiau, kad tau viskas būtų ne tik suprantama, bet ir pajaučiama, o dabar aš nei jaust nenusijaučiu, kada aš rodau tau keistas ir neaiškus.

Ir apie mane tu turbūt per daug gerai galvoji, aš visai nėsu nei toks galingas, nei gilus, kaip tu sakai. Aš tik gal truputį kitaip priverstas esu gyventi. Tu, kaip ir kitos laisvos dūšios pasaulyje, galite gyventi laisvai, gali būti pa[t]s ūpas ir geras, ir blogas, galite dainuoti ir verkti, juokties ir rymoti, laisvai galite nuolat kokias tinkamas godas pinti ir apsapnius austi, būti laisvais ir neprigulmingais dūšioje, o ašei visados turiu būti vienodas. Nuolatos turiu patsai vilioti save, kad galėčiau visados būti kaip uola, nes kitaip mano gyvenimas neįmanomas ir už dabartinį mano padėjimą nėra kvailiesnio. Bet dabar man vis tiek ir aš žinau, kad aš tą visą komediją ne tik pergyvensiu, bet ir abelnai gyvensiu dar daug ir kaip reikia ir dar ilgai būsiu aš jaunas. O ką, tai dabar atplaukusi kokia nors vilnis pramuštų, užgautų dūšioj žaizdą, tat kaip tada aš begalėčiau gyventi? Taigi matai, Sesule, gal aš dabar esu truputį ir ne toks, kaip reikiant, bet kitaip aš kol kas negaliu gyvent. Tegu tik baigias tos bieso komedijos [2] ir aš vėlei mokėsiu gyvent.

Stebiuosiu tik aš vienam dalykui, senai bebuvo toksai momentas, kad aš nepasitikėčiau savimi. Kažin ar tai gerai, ar blogai. Ir aš dabar fiziškai norėdamas negaliu insivaizdinti, kad manęs bent trims mėnesiams nepaliuosuotų. Aš noriu taip visa dūšia ir turi taip būti. Su noru važiuot užrubežin buvo truputį kitaip ir užtat neišdegė mat. Parašyk, pasitikėjimas toks savimi — ar geras daiktas? Jei negeras, tai padaryčiau gal kitaip — žinai, paskutiniu laiku aš sulyg noro tai gal galiu padaryt — bieras žino, ką tai reiškia tik. Tiek to, bet ūpas pas mane geras. Tik dirbt — rodos, kalnus nuversiu. Jei ir šiandie nuo tavęs laišką gauti — vai kaip gerai būtų! Kodėl tu neparašei, kokių žodžių tu nesupranti (iš eilių), — būčiau parašęs. Taigi, Sesule, — dainuok ir galas? Ir vainikus pink! Ir Danuką [3] pabučiuo[k].

Bučiu[o]ju tau.

Tav[o] Bolyt[i]s

KOMENTARAI

[1] Adolfas Sruoga.

[2] BS nenorėjo būti pašauktas į karą, tikėjosi, kad ligoninėje bus priimtas sprendimas atidėti karinę tarnybą trims mėnesiams.

[3] Danutę Čiurlionytę.